

Després de moments intensos de lluita contra "tots els elements", conquerim (mai millor dit) el coll del Molières, 2.940m. Ara ja tenim el cim a l'abast en una fàcil pujada entre rocs i neu que es fa amb molta alegria després dels moments de patiment en la pujada del coll. Es desprenen moltes emocions en fer el cim d'una muntanya, aquesta no és menys: Molières, 3.013 m d'alçada. Aquest cim és el primer tres mil per a més d'un company. Enhorabona!

El cim s'estén fins a un segon cim secundari que fa l'efecte de ser més alt i l'anem a visitar també. Des d'aquí hauríem de veure mirant a l'Oest l'Aneto i les Maladetes, però hi ha el núvol de l'Indi just a sobre i no ens ho deixa veure. Sí que veiem part de la glacera de l'Aneto fins a sota del coll de Coronas. Tot i la neu caiguda, destacar la vista del retrocés claríssim de la glacera de l'Aneto. Només queden uns cúmuls de glaç en les proximitats del coll de Coronas, per on recordo que sobreixia la glacera cap al sud, i ara hi ha un salt d'uns 30 metres de roca pelada per sota del coll...!!! I no queden més de 100 m de gel línia avall de la glacera. En línia recta, estem més a la vora de l'Aneto que dels cotxes. La vista en totes les altres direccions és magnífica. M'ha agradat reconèixer el llac de coll de Toro, que és al cap de la vall de l'Artiga de Lin, que puja des de la Vall d'Aran. Temps enrere vaig fer una circular molt maca per aquella zona.

Fem les fotos de rigor al voltant de la *super-fita* de metre vuitanta d'alçada i de diàmetre considerable del cim del Molières. És curiós l'efecte que causa la muntanya en les persones, que fa que tots els qui som al cim aquest dia ens ajuntem en l'eufòria de la foto comú i ens passem correus per compartir les fotos. Ho he viscut en moltes ocasions, casi sempre, m'atreveixo a dir. Què tenen les muntanyes que ens fan girar la cara i mirar qui ens creuem i saludar i tractar com si fóssim coneguts de tota la vida... Què deuen tenir que ens fan trencar els escuts de gel que portem a la gran ciutat... Què tenen per extreure de les persones sentiments i forces impensables...Quin poder deu ser el que ens treu de dins aquest esperit de germanor i ens ajunta... no busco una resposta exacta, tots sabem la nostra resposta.

Passats aquest moments de fusió humana i fotogràfica, i amb el pensament posat en la baixada, enfilem cresta avall i organitzem el delicat descens del coll. De nou ens repartim les tasques i anem pas a pas desfent la pujada. Amb l'estómac fort i la ment posada a lloc, aquell a qui la pujada se li ha fet molt difícil, ara supera els obstacles amb més confiança. Si més no, amb menys dubtes, tot i ser més complicada la baixada en haver d'anar de cara a la paret.

Una vegada a baix, m'adono de la calor que fa. Una lluentor de la neu tremenda, i el sol desfent-la a tota velocitat. Les petjades de pujada estan desfetes en alguns racons i corren rius d'aigua entre granisats de neu desfent-se. Es fa molt penós el descens amb relliscades i ensorrades de pota en forats plens

d'aigua i trencament de les petjades de la pujada que s'han convertit en trampes.

En arribar al refugi, m'adono que he portat durant tot el dia una ampolla de cava que ens va regalar l'Anna G. amb l'encàrrec d'obrir-la al cim, uf!!! ...Bé, l'homenatge el fem al refugi de Molières, amb una dedicatòria a l'estimada companya que no ha pogut venir i la inauguració amb batejada inclosa de la placa del *refu*.

Després de recuperar forces i omplir les motxilles de nou, emprenem el recorregut pel sender de tornada, deixant enrere el record de un llarg dia intens i ple de conquestes físiques i morals.

Un apunt més, per destacar que a la arribada a la Pleta de Molières, que és el pla immediat a la arribada als cotxes, tenim la sublimació de l'espectacle de la tardor en el paisatge que ens envolta. A les encalmades aigües del riu es reflecteixen perfectes el paisatge i els colors, són veritables miralls en altra dimensió, als quals les llums de l'ocàs donen un aire paradisiac.

Ve molt al cas dels fets succeïts aquest dia, aquesta llegenda:

LA LLEGENDA DE MOSTRA'M LA TEVA MUNTANYA

Tots tenim a la vida una muntanya per vèncer, per això no vull sentir les teves misèries, ni vull sentir-te sospirar, ni escoltar els teus laments; tampoc desitjo veure't plorar.

Menys que em parlis de l'ahir que pertany al passat i no tornarà, i no em demanis que t'ofereixi la meua espatlla per recolzar el teu cap, perquè aquesta no és la forma d'ajudar-te, només et dic: "A la teva muntanya has de vèncer, a la teva muntanya t'ajudaré a arribar".

Has d'aprendre a no doblegar-te, amb el temps, les tragèdies com les grans alegries han de ser el gresol on es fon l'enteresa; has de mirar "Sempre endavant". I si encara continues desorientat, et torno a dir: "A la teva muntanya has de vèncer, a la teva muntanya t'ajudaré a arribar".

Pren la meua mà, i aferma els teus peus sobre la terra, la vida és un llarg camí polsegós pel qual tots hem de transitar, i si encara et queda algun dubte, ho diré un cop més: "A la teva muntanya has de vèncer, a la teva muntanya t'ajudaré a arribar".

Mostra la teva muntanya, enfronta't a la realitat i quan arribis al cim, hauràs trobat la "FELICITAT"...

Extret de "Mites i Llegendes", sense autor.

Permeteu-me la dedicatòria de la conquesta d'aquest cim, a la memòria de la meua mare, Pietat, que ara és al cim més alt, el cel.

Joan A. Viudez